

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 12, Nowe Przymierze w Objawieniu i Lud Boży

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To jest sesja 12 na temat Nowego Przymierza w Księdze Objawienia i Ludu Bożego w Starym i Nowym Testamencie.

Kiedy patrzymy na nowe przymierze w Nowym Testamencie, powiedzieliśmy, że musimy patrzeć na nie w świetle już istniejącej, ale jeszcze nie istniejącej struktury Nowego Testamentu, i odkrywamy, że jest to prawdą w nowotestamentowym ujęciu Nowego Przymierza, że większość tekstów, które przeanalizowaliśmy, wykazała inaugurację, już istniejący aspekt Nowego Przymierza, który został zainaugurowany w Chrystusie i wypełniony wśród Jego ludu.

Ale chcę przyjrzeć się jednemu tekstowi, który już omówiliśmy, który pokazuje dopełnienie Nowego Przymierza, aspekt „jeszcze nie”, a mianowicie Objawienie 21, werset 3. Przeczytam go jeszcze raz i usłyszałem donośny głos z tronu mówiący: oto mieszkanie Boga jest teraz pośród Jego ludu i On będzie mieszkał z nimi. Oni będą Jego ludem, a sam Bóg będzie z nimi i będzie ich Bogiem. Oto więc kilka krótkich rzeczy do powiedzenia na ten temat.

Po pierwsze, dzieje się to wyraźnie w kontekście dokonanego nowego stworzenia. Teraz więc znajdujemy lud Boży mieszkający w obecności Boga na nowej ziemi, w nowym stworzeniu i w nowej relacji przymierza. Po drugie, aby to poprzeć, uznaliśmy już, że Objawienie 21.3 jest cytatem lub bezpośrednią aluzją do rozdziału 37 i wersetów 26 i 27 Księgi Ezechiela, nowego przymierza w kontekście nowego przymierza Ezechiela.

Więc teraz jednak, znowu, widzieliśmy, jak Paweł cytuje ten tekst w połączeniu z Księgą Kapłańską 26 w drugim Liście do Koryntian szóstym w kontekście już zainaugurowanego nowego przymierza. Teraz widzimy, że Jan podnosi ten sam tekst z Księgi Ezechiela 37, a może ma na myśli również Księgę Kapłańską 26. Ale teraz Jan cytuje Ezechiela 36, 37 w kontekście dokonanego nowego stworzenia.

Teraz więc znajdujemy lud Boży żyjący w nowym stworzeniu w nowej relacji przymierza z Bogiem mieszkającym pośród nich. I raz jeszcze, jak rozpoznaliśmy w Księdze Ezechiela, punktem kulminacyjnym nowego przymierza było życie Boga ze swoim ludem, Bóg mieszkający ze swoim ludem. Chociaż Ezechiel widział to w kategoriach eschatologicznej świątyni, rozdziały od 40 do 48.

Teraz Jan widzi to w kategoriach samych ludzi, nowego ludu Jerozolimy jako świątyni Boga. Tak więc ten werset, w pewnym sensie, przygotowuje na resztę Objawienia 21 i 22, które opisują ludzi, nowe Jerozolimę, gdzie Bóg jest obecny. I widzieliśmy to raczej zaskakujące, przynajmniej dla żydowskich uszu, to raczej zaskakujące stwierdzenie w 21, 22, i nie widziałem świątyni, ponieważ Bóg i Baranek byli jej świątynią.

Tak więc Objawienie 21 jest długo oczekiwanym celem historii odkupienia, gdzie Bóg teraz mieszka w dopełnionym nowym przymierzu ze swoim ludem. Tak więc teraz nowe przymierze, które zostało zainaugurowane w posłudze Jezusa, Jego śmierci i zmartwychwstaniu oraz wśród Jego ludu, znajduje teraz swoje kulminacyjne i dopełnione wypełnienie w nowym przymierzu zamieszkiwania Boga, Jego nowym przymierzu z Jego ludem w nowym stworzeniu, gdzie grzech został całkowicie usunięty, a Bóg mieszka z nimi w sposób nieskrępowany. Tak więc ponownie, aby podsumować nowe przymierze, widzieliśmy, że nowe przymierze jest podstawą lub samym przymierzem szerzej.

Przymierze jest podstawową strukturą, jeśli nie głównym tematem lub centrum; jest z pewnością rodzajem podstawowej, podstawowej struktury tego, jak Bóg odnosi się do swojego ludu i jak Bóg przynosi błogosławieństwa swojemu ludowi. Nowe przymierze wydaje się zatem zapewniać rodzaj nadrzędnego przymierza, które przynosi wypełnienie i wyraz; wszystkie inne przymierza, seria historycznych przymierzy Boga z jego ludem, znajdują teraz swoje ostateczne wypełnienie w ustanowieniu nowego przymierza. A to nowe przymierze zostaje wypełnione przede wszystkim w Jezusie Chrystusie i jego posłudze, jego śmierci i zmartwychwstaniu i rozciąga się na jego lud teraz, ale to wyprzedza i jeszcze nie wspominając, że wyprzedza ostatecznie dokonane nowe przymierze zamieszkiwania Boga ze swoim ludem w nowym stworzeniu, co jest tam, gdzie Objawienie 21 i 22 odpowiednio i Biblia.

Teraz chciałbym przejść do innego tematu, który jest bardzo ściśle związany z nowym przymierzem, jak świątynia. I jest to temat ludu Bożego. Teraz, lud Boży prawdopodobnie należy postrzegać i powinien być postrzegany jako klucz, jeśli nie centrum dominującego tematu teologii Nowego Testamentu, jest z pewnością kluczowym tematem w teologii biblijnej i teologii Nowego Testamentu, ponieważ w całym Piśmie Świętym znajdujemy, że Bóg stwarza lud, z którym wejdzie w relację.

I widzimy, że ten temat rozwija się w Nowym Starym Testamencie i w Nowym Testamencie. I podobnie jak w przypadku innych tematów, chcę zacząć od krótkiego prześledzenia tematu w całym Starym Testamencie, ponownie malując dość szerokie pociągnięcia pędzlem, ale przyjrzymy się kilku tekstom nieco bardziej szczegółowo. I raz jeszcze, mówię to za każdym razem, ale kilka tekstów, które przyjrzymy się, to te, które już rozwinęliśmy w odniesieniu do innych tematów.

Ale chcę zacząć od przyjrzenia się tematowi ludu Bożego w Starym Testamencie. Punktem wyjścia do przyjrzenia się tematowi ludu Bożego jest Księga Rodzaju, pierwsza i druga, gdzie znajdujemy pierwszy lud Boży, Adama i Ewę, gdzie znajdujemy Boga wchodzącego w rodzaj przymierza ze swoim ludem, z Adamem i Ewą. Tak więc Adam i Ewa nie są po prostu pierwszymi stworzonymi istotami.

Tak, są, ale są pierwszym ludem Boga. Są ludem, z którym Bóg zamierza nawiązać relację. Ale widzieliśmy już na początku, widzieliśmy w naszym przeglądzie Starego Testamentu, lub naszym przeglądzie Księgi Rodzaju jeden, dwa i trzy, na samym początku tego kursu, widzieliśmy, że Adam i Ewa rozpoczęli wzorzec grzechu i wygnania, który powtórzy się później.

To znaczy, Adam i Ewa grzeszą, nie słuchając Boga, warunków, które Bóg im daje, nie słuchając ich przymierza, odmawiając posłuszeństwa, ufając obietnicom Boga i odmawiając posłuszeństwa słowu Boga. I z tego powodu są wygnani lub wygnani z ogrodu, z obecności Boga. Więc pytanie, które staje się związane z tym tematem, brzmi: w jaki sposób Bóg zamierza stworzyć ludzi? W jaki sposób Bóg zamierza przywrócić ludzi, z którymi wejdzie w relację, z którymi zamieszka i zamieszka? Więc znowu, ten temat jest związany z przymierzem; jest związany z zamieszkaniem w świątyni, jest związany ze stworzeniem.

Jak Bóg zamierza ponownie ustanowić lud i jak zamierza wejść z nim w nową relację? W pewnym sensie, następnym punktem zatrzymania, bardzo, bardzo krótkim, może być raz jeszcze opowieść o potopie, gdzie Bóg sądzi ludzkość, ale zachowuje resztkę, zachowuje kogoś, przez co demonstruje swoje oddanie stworzeniu, swojemu ludowi i ostatecznie przez co zacznie nawiązywać relację. Ale z pewnością, następnym znaczącym punktem wyjścia jest rozdział 12 Księgi Rodzaju i wybranie przez Boga Abrahama, który staje się ojcem narodu Izraela. A Abraham, przepraszam, rozdział 12 Księgi Rodzaju zaczyna się od tego, że Bóg wzywa Abrahama, aby opuścił ziemię, w której teraz mieszka, jak widzieliśmy, i zabierze go do nowej ziemi, którą da jemu i jego przodkom.

Ale częścią obietnicy Boga danej Abrahamowi jest również to, że uczyni Abrahama wielkim narodem. Tak więc to przez Abrahama Bóg zaczyna tworzyć lud. To przez Abrahama Bóg zaczyna przywracać swój zamiar dla ludzkości w Księdze Rodzaju 1 i 2. Jedną rzeczą, którą zobaczymy, jest to, że znajdziesz ten postępujący efekt zawężania, zaczynając od Adama i Ewy i całego stworzenia.

Teraz, spośród całej ludzkości, Bóg wybiera pewną jednostkę, przez którą chce, przez którą wyłoni się naród, który ostatecznie pobłogosławi wszystkie narody ziemi. Jednak opowieść o Abrahamie wprowadza również inny ważny temat, którym jest to, że Izrael jest powołany lub wybrany przez Boga. Tak więc raz jeszcze Bóg podejmuje inicjatywę, aby powołać lub wybrać lud.

Na przykład później w biblijnej narracji w Księdze Powtórzonego Prawa, rozdział 7, wersety od 6 do 8, czytamy : Bo ty jesteś ludem świętym dla Pana, Boga twego. Pan, Bóg twój, wybrał cię spośród wszystkich ludów na powierzchni ziemi, abyś był jego ludem, jego szczególną własnością. Pan nie przywiązał się do was i nie wybrał was, ponieważ byliście liczniejsi od innych ludów, bo jesteście najmniej liczni ze wszystkich ludów.

Ale to dlatego, że Pan cię umiłował i dotrzymał przysięgi , którą złożył twoim przodkom, wyprowadził cię z Egiptu potężną ręką i odkupił cię z ziemi niewoli spod władzy faraona, króla Egiptu. To wprowadza ważny temat, który wybiera Bóg: Bóg wzywa swój lud, aby był jego własnym, cennym posiadaniem. Bóg podejmuje inicjatywę, aby wybrać swój lud, a zobaczymy, że temat ten staje się bardzo ważny później, gdy zagłębimy się w Nowy Testament.

Ale Abraham jest z pewnością odpowiednim punktem wyjścia. Właściwie, Księga Rodzaju 1 i 2 byłyby naszym punktem wyjścia, ale opowieść o Abrahamie jest z pewnością ważnym punktem wyjścia dla Boga, który zaczyna tworzyć, odnawiać i ponownie ustanawiać lud, z którym wejdzie w przymierze. Abraham jest wybrany i powołany przez Boga; jego lud jest jego wybraną własnością i jest powołany przez Boga. Następnym ważnym wydarzeniem, być może, byłoby Exodus, Exodus z Egiptu, gdzie w Exodusie znajdujemy wydarzenie, które jest paradygmatem odkupienia Izraela.

Oznacza to, że Bóg odkupił swój lud Izraela; to jest powołanie Boga, a wybranie jego ludu jest teraz realizowane w wykupieniu go przez Boga z Egiptu. Widzieliśmy to w fragmencie z Księgi Powtórzonego Prawa 7, który właśnie przeczytaliśmy. Powodem, dla którego Bóg odkupił swój lud i wezwał go z Egiptu, było właśnie to, że wybrał go przez Abrahama, ich przodka. Wybrał go jako swoją cenną własność.

A teraz powołanie i wybranie przez Boga jego ludu znajduje swój wyraz w wykupieniu przez Boga jego ludu z Egiptu. Tak więc, Wyjścia rozdział 6 i wersety 6 i 7. Wyjścia 6, wersety 6 i 7, czytamy: Dlatego powiedz Izraelitom: Ja jestem Pan i wyprowadzę was spod jarzma Egipcjan. Uwolnię was od niewoli u nich i wykupię was wyciągniętymi ramionami i potężnymi aktami sądu.

Przyjmę was za swój lud i będę waszym Bogiem. To część formuły przymierza. Będę waszym Bogiem i przyjmę was za swój lud.

Tak więc ludzie w przymierzu są nierozzerwalnie ze sobą połączeni. Przyjmę was za swój lud i będę waszym Bogiem. Wtedy poznacie, że Ja jestem Pan, wasz Bóg, który wyprowadził was spod jarzma Egipcjan.

Tak więc Bóg odkupuje swój lud z Egiptu. Ponownie, ten tekst wprowadza nas do innych tematów, odkupienia, nowego Exodusu i innych tematów, które rozwiną się

później w tym kursie. Ale wyraźnie, wyjątkowa relacja przymierza Boga z jego ludem, fakt, że są jego ludem, On jest ich Bogiem, wydaje się być motywacją do odkupienia ich i uwolnienia z niewoli w Egipcie.

Inny sposób patrzenia na to w tych tekstach, ale także w całym Starym Testamencie, odkrywamy zasadniczo to, co się dzieje, gdy patrzysz na biblijną narrację, myślę, że Izrael funkcjonuje jako nowy Adam. Wielu uczonych również to rozpoznało. Ostatnio NT Wright, uczony Nowego Testamentu, w niektórych swoich pismach.

Ale Izrael zasadniczo funkcjonuje jako nowy Adam. To znaczy, to co Adam miał robić jako nosiciel obrazu Boga, a Adam i Ewa mieli robić jako nosiciele obrazu Boga, okazując posłuszeństwo Bogu, rządząc całym stworzeniem na ziemi, którą Bóg teraz stworzył i dał im jako swój łaskawy dar, rozszerzając Boże panowanie i chwałę na całe stworzenie, wchodząc w przymierze z Bogiem, teraz zaczyna się realizować i spełniać w Bogu wybierającym naród Izraela, zaczynając od Abrahama, a następnie wielkiego narodu, który miał pochodzić od niego. Bóg zaczyna teraz na nowo ustanawiać i wypełniać swój pierwotny zamiar dla ludzkości w Księdze Rodzaju 1 i 2. Tak więc ponownie, podobnie jak Adam i Ewa, Izrael staje się teraz ludem przymierza Boga.

Bóg wchodzi z nimi w relację. Będzie ich Bogiem, a oni będą Jego ludem. Naród Izraela ma być światłem dla wszystkich narodów, począwszy nawet od Księgi Rodzaju 12.

Wszystkie narody miały ostatecznie otrzymać błogosławieństwo poprzez Izrael, więc zamiarem Boga nie było tylko zajęcie się narodem Izraela i wykluczenie wszystkich innych, ale mieli być błogosławieństwem dla wszystkich narodów. Później, w większości literatury prorockiej, można znaleźć, że Izrael miał być światłem dla narodów. Mieli działać jako światło dla wszystkich narodów świata, ostatecznie w wypełnieniu obietnicy danej Abrahamowi w Księdze Rodzaju 12.

Tak więc, podobnie jak Adam i Ewa, mieli oni rozprzestrzenić panowanie Boga i chwałę Boga na całej ziemi, aby poprzez Izraela wszystkie narody ziemi zostały pobłogosławione. Jednak, podobnie jak Adam i Ewa, naród Izraela kontynuuje cykl grzechu i wygnania. Tak samo, jak Adam i Ewa zgrzeszyli; nie dotrzymali zobowiązań przymierza i zostali wygnani i wygnani z ogrodu, ziemi i świątyni, gdzie Bóg był obecny ze swoim ludem.

Podobnie naród Izraela grzeszy; nie dotrzymał zobowiązań przymierza i zostaje wygnany i wygnany z ziemi, usunięty ze świątyni i z obecności Boga. Chociaż jedną z różnic jest to, że obecność Boga faktycznie opuszcza również świątynię, szczególnie w Księdze Ezechiela, Zachariasza, obecność Boga opuszcza i opuszcza świątynię jako znak sądu. Tak więc Izrael miał funkcjonować jako, znowu, rodzaj nowego Adama.

To, co Adam i Ewa mieli zrobić, teraz Bóg wzywa Izrael. Wspomnieliśmy już o znaczeniu formuły przymierza. Formuła przymierza w całym Piśmie Świętym, widzieliśmy już w tekście, który czytałem już w Księdze Wyjścia 6, Bóg wzywa ich, aby byli jego ludem, a Bóg jest ich Bogiem.

Formuła przymierza jest prawdopodobnie jednym z najważniejszych wyrazów intencji Boga, aby stworzyć lud. Formuła przymierza wyraża fakt, że Bóg teraz gromadzi i tworzy ludzi, którzy będą należeć do Niego. Ta formuła, będę twoim Bogiem, ty będziesz moim ludem, lub będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem, jest sednem przymierza i ustanawia to, co jest w samym centrum tej relacji przymierza.

Bóg będzie ich Bogiem i teraz szuka ludu. Teraz tworzy lud. Teraz gromadzi ludzi, z którymi wejdzie w przymierze.

On będzie ich Bogiem, a oni będą Jego ludem. Przyjrzelіśmy się formule przymierza w Księdze Kapłańskiej 26, w Księdze Jeremiasza, w rozdziale 37 Księgi Ezechiela i w wielu innych miejscach. Znajdujemy formułę przymierza wyrażającą zamiar Boga, aby stworzyć lud, aby On mógł być ich Bogiem, a oni mogli być Jego ludem.

Po raz kolejny, ma to być wypełnienie tego, co Bóg zamierzył w Księdze Rodzaju 1 i 2. W Księdze Rodzaju 1 i 2 Bóg tworzył lud. Nie używa języka, ale można go niemal użyć do opisanie tego, co się tam działo. Bóg stworzył ludzi, aby mógł być ich Bogiem, a oni jego ludem.

Po raz kolejny nie udało im się to po ich stronie relacji i zostali wygnani z powodu grzechu. Ale teraz Bóg ponownie gromadzi lud, aby wypełnić swój pierwotny zamiar dla ludzkości w Księdze Rodzaju 1 i 2. Jedną rzeczą, którą już zauważyliśmy, jest to, że zobaczymy, jak to się rozwija w całym Starym Testamencie, ale szczególnie w Nowym Testamencie. Zauważ, jak temat ludu Bożego zaczyna się szeroko w rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju. Wspomniałem o tym już wcześniej, ale podsumowując, postępowanie Boga ze swoim ludem i Jego zamiar ustanowienia ludu zaczynają się szeroko od Adama i Ewy w kontekście całego stworzenia.

Następnie zawęża się poza całą ludzkość. Widzieliśmy to na przykład w tekście Księgi Powtórzonego Prawa. Spośród całej ludzkości i ze wszystkich ludzi Bóg wybiera pewne osoby, zaczynając od konkretnej jednostki.

Potem zaczęło się rozszerzać i obejmować cały naród Izraela. Ale potem znowu kończy się szeroko, obejmując wszystkie narody ziemi i całe stworzenie i wszystkie ludy. Więc to zaczyna się szeroko, staje się wąskie, a potem znów staje się szerokie.

Zobaczymy to również w Nowym Testamencie. Sposób, w jaki to zadziała, jest taki, że Bóg zaczyna szeroko od Adama i Ewy w kontekście całego stworzenia; zawęża swój wybór do Abrahama i narodu Izraela. Chociaż istnieją prorocze oczekiwania, że to się

rozszerzy, gdzie Izrael ponownie stanie się światłem dla narodów i wszystkich narodów, aby faktycznie , będę argumentować, spełnić obietnice Izraela.

Jezus ucieleśni obietnice i intencje ludu Bożego, Izraela. Następnie znów się rozszerzy, niczym klepsydra, zaczynając szeroko, stając się wąsko, a następnie rozszerzając się. Ale obietnice są raz jeszcze zawężone w osobie Jezusa Chrystusa.

Następnie poszerzą się, aby objąć Żydów i pogan, wszystkich, którzy mają wiarę w Jezusa Chrystusa i teraz stają się prawdziwym ludem Boga. Tak szeroko, wąsko, szeroko, Adam i Ewa, stworzenie, wąsko, Abraham i Izrael, wąsko, Jezus Chrystus, a następnie rozszerza się ponownie, aby objąć całe stworzenie, w tym Żydów i pogan, którzy odpowiadają wiarą na Jezusa Chrystusa. Zobaczmy również, że częścią tego schematu jest również to, że lud Boży również uczestniczy w wymiarze już, ale jeszcze nie, a także uczestniczy w spełnieniu, przede wszystkim w Chrystusie, a następnie w spełnieniu w Jego ludzie, którzy należą do Niego w wierze.

Zobaczmy to również jako część tego zawężenia, a następnie poszerzenia w rozwoju tematu ludu Bożego. To, na co chcę teraz spojrzeć w odniesieniu do Starego Testamentu, to powtórzenie przez Izrael niedoli Adama i Ewy, gdzie, ponownie, Adam i Ewa są powołani, aby być ludem Bożym. Ponoszą porażkę z powodu nieposłuszeństwa i zostają wygnani.

Następnie Izrael pojawia się jako nowy Adam, aby dokonać tego, co Adam i Ewa mieli uczynić, aby stać się ludem Boga. Oni również grzeszą, zawodzą i zostają wygnani. To prowadzi nas do proroczych oczekiwań przywrócenia Izraela z wygnania, ale także proroczych oczekiwań włączenia pogan, że Izrael ostatecznie, w połączeniu z zamysłem Boga, aby Adam i Ewa rozprzestrzenili chwałę i obecność Boga na całej ziemi, i w połączeniu z Księgą Rodzaju 12, że Abraham będzie błogosławieństwem dla wszystkich narodów ziemi, widzimy u proroków, więc oczekiwanie, że poganie również zostaną włączeni w zbawienie, które Bóg przyniesie.

Ale chcę zacząć od przyjrzenia się niektórym proroczym oczekiwaniom przywrócenia Izraela z wygnania. I jednym z miejsc, od których można zacząć, jest Księga Izajasza. I znowu obraz jest taki, że Izrael już był; zarówno południowe, jak i północne królestwa zostały wywiezione na wygnanie z powodu nieposłuszeństwa, usunięte ze swojej ziemi, usunięte z obecności Boga, a teraz prorocy przewidują przywrócenie ludu Bożego z wygnania.

Na przykład rozdział 2 Księgi Izajasza, Izajasz, pierwsza część księgi, ostrzega ludzi przed tym, co się wydarzy, że mają zamiar pójść na wygnanie z powodu nieposłuszeństwa, a następnie niektóre z późniejszych części księgi wyobrażają ich sobie na wygnaniu, ale także odnoszą się do sytuacji po wygnaniu . Ale w tej części, rozdziale 2, na samym początku, chociaż Izajasz gani lud Judy za ich bunt i grzeszność, pośród ich sądu, rozdział 1 jest w dużej mierze serią sądów lub krytyki Izraela, pośród

tego, w rozdziale 2, czytamy to. Rozdział 2, i zaczynając od wersetu 2, w ostatnich dniach, które miałyby nastąpić w przyszłości, góra świątyni Pana zostanie ustanowiona jako najwyższa z gór.

Będzie wywyższona ponad pagórki, a wszystkie narody będą do niej płynąć. Wielu ludzi przyjdzie i powie: chodźmy, pójdźmy na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba. On nas nauczy dróg swoich, abyśmy chodzili Jego ścieżkami.

Prawo wyjdzie z Syjonu, słowo Pana z Jerozolimy. On będzie sędził między narodami i rozstrzygał spory wielu ludzi. Przekują swoje miecze na lemiesze, a swoje włócznie na sierpy.

Narody nie podniosą miecza przeciwko narodom, ani nie będą już ćwiczyć się do wojny. Przyjdźcie, potomkowie Jakuba, chodźmy w świetle Pana. Teraz, ten tekst jest również ważny dla włączenia narodów, które przybywają do Jerozolimy, ale wyraźnie odnosi się do przywrócenia ludu Bożego.

Dla tych, którzy mają pójść na sąd z powodu grzechu i buntu, teraz, na samym początku swojej księgi, autor brzmi nutą nadziei, przywrócenia i zbawienia, gdy lud Boży zostanie przywrócony do Syjonu. To będzie wtedy działać, aby przyciągnąć narody, aby przyszły i uczyły się dróg Pana. Izajasz rozdział 43, właśnie przeskoczyłem do Ezechiela, Izajasz rozdział 43, inny tekst, większość z 40 do końca księgi, szczególnie 40 do 55, dotyczy powrotu z wygnania i przywrócenia ziemi ludu Bożego.

Ale 43 wersety 5 i 6, Nie lękaj się, bo Ja jestem z tobą. Przywiodę twoje dzieci ze wschodu i zgromadzę cię z zachodu. Powiem północy, wydaj je, a południu, nie zatrzymuj ich.

Przyprowadź moich synów z daleka i moje córki z krańców ziemi, każdego, kto jest nazwany moim imieniem, którego stworzyłem dla mojej chwały, którego ukształtowałem i uczyniłem. Wyprowadź tych, którzy mają oczy, ale są ślepi, którzy mają uszy, ale są głusi. Więc teraz lud Boży jest opisany jako dzieci lub synowie, których Bóg przywoła z powrotem i przyprowadzi z wygnania, przywróci do ziemi w akcie przywrócenia.

49, tylko jeden inny tekst z 49, Izajasz, wciąż księga Izajasza. Rozdział 49 i wersety 8, zaczynając od wersetu 8. Tak mówi Pan: W czasie mojej łaski odpowiem ci, a w dniu zbawienia pomogę ci. Będę cię strzegł i uczynię cię przymierzem dla ludu, aby przywrócić ziemię i ponownie rozdzielić jej spustoszone dziedzictwo.

Aby powiedzieć jeńcom, wyjdźcie, a tym, którzy są w ciemności, bądźcie wolni. Będą się paść przy drogach i będą się paść na każdym jałowym wzgórzu. Nie będą głodni ani spragnieni, ani nie będzie ich smagał upał pustyni ani słońce.

Kto ma litość nad nimi, poprowadzi ich i poprowadzi ich do źródeł wód. Wszystkie moje góry zamienię w drogi, wszystkie moje szlaki zostaną podniesione. Oto przyjdą z daleka, niektórzy z północy, niektórzy z zachodu, niektórzy z regionu Asuanu.

Krzyczcie radośnie, niebiosy ! Raduj się, ziemio! Wybuchajcie pieśnią, góry ! Bo Pan pociesza swój lud i zlituje się nad swoimi uciśnionymi. Teraz więc Jego lud jest uciśniony, ponieważ jest na wygnaniu, ale Izajasz 49 przewiduje dzień, w którym Bóg przywróci ich do radości. Bóg przywróci swój lud do ziemi i przymierza z Nim.

Zauważyliśmy rozdział 60 Księgi Izajasza. Przeczytaliśmy już jego fragmenty, ale powstań, świeć, bo przyszło twoje światło, a chwała Pana wzeszła nad tobą. Werset 3: narody przyjdą do twojego światła, a królowie do jasności twojego świtu. Podnieś oczy i rozejrzyj się, wszyscy się zgromadzą i przyjdą do ciebie.

Twoi synowie przybywają z daleka, a twoje córki noszą na biodrach. Wtedy będziesz wyglądać i promienieć, a serce twoje będzie biło i wzbierało radością. Bogactwo mórz zostanie przyniesione do ciebie; do ciebie przyjdą bogactwa narodów.

Są inne teksty, które mógłbym przeczytać w pozostałej części rozdziału 60, ale cały Izajasz 60 przewiduje przywrócenie ludu Bożego do ziemi, powrót do przymierza z Nim. Znajdujemy coś podobnego w rozdziałach 36 i 37 Księgi Ezechiela. Ponownie, nie wiem, czy chcę to wszystko przeczytać, ale rozdziały 36 i 37 Księgi Ezechiela również znajdują się w kontekście przywrócenia ludu Bożego.

Ponownie, powodem, dla którego czytam niektóre z tych tekstów, jest to, żebyście mogli wychwycić język i tematy, gdy dotrzecie do Nowego Testamentu i zobaczyci, jak się tam rozwijają. To jest Ezechiel 36, ponownie, słowo Pana przyszło do mnie, synu człowieczy, gdy lud Izraela mieszkał w swojej ziemi, zbezczęścili ją swoim postępowaniem i działaniem. Ich postępowanie było jak miesięczna nieczystość kobiety w moich oczach, więc wylałem swój gniew.

Wiersz 19, rozproszyłem ich, osądziłem ich. Wiersz 19, następnie werset 22, dlatego mówi Pan, tak mówi suwerenny Pan, nie dla was, ludu Izraela, zamierzam to uczynić, ale dla mojego świętego imienia, które zbezczęściliście wśród narodów. Wiersz 23, ukazę świętość mojego wielkiego imienia, które zostało zbezczeszczone wśród narodów.

Wtedy narody poznają, że Ja jestem Pan, mówi suwerenny Pan. Bo wyprowadzę was spośród narodów, zbiorę was ze wszystkich krajów i przyprowadzę was z powrotem do waszej ziemi. Wtedy tekst Nowego Przymierza pokropił wodą, dając im nowe serce.

Wiersz 28, wtedy dam wam ziemię, którą dałem waszym przodkom, nawiązując do obietnic Abrahama w Księdze Rodzaju 12. Będziecie moim ludem, a Ja będę waszym

Bogiem. Wybawię was od wszelkiej waszej nieczystości, przywołam zboże i uczynię je obfitym, i nie sprowadzę na was głodu.

Pomnożę owoce drzew i plony, abyście już nie cierpieli hańby. Wtedy przypomnicie sobie wasze złe drogi i niegodziwe uczynki i będziecie się brzydzić sobą za wasze grzechy i wasze obrzydliwe praktyki. Chcę, abyście wiedzieli, że czynię to dla waszego dobra, oświadczając suwerenny Pan.

Więc jest więcej, co moglibyśmy przeczytać. A potem, w rozdziale 37, Ezechiel mówi coś podobnego poprzez metaforę suchych kości, które są podnoszone i łączą się, a potem pojawia się na nich ciało, a potem Bóg tchnie w nie swojego Ducha, swojego Ducha przymierza, a potem znajdujemy również formułę przymierza w Ezechielu 37. Następnie jest również odniesienie do Przymierza Dawidowego, gdzie Dawid panuje nad nimi w rozdziale 37 i wersecie 24.

Tak więc Ezechiel również przewiduje czas, kiedy Bóg zbierze swój lud z wygnania, który został wygnany i rozproszony z powodu grzechu, jak Adam i Ewar, Bóg zbierze ich z powrotem do ich ziemi, odnowi swoje przymierze i przywróci swoją relację przymierza ze swoim ludem. Ponownie staną się jego ludem, a On będzie ich Bogiem. Jeremiasz 31.

W Jeremiasza 31, w kontekście relacji przymierza z Izraelem, widzieliśmy raz jeszcze, znowu nie będziemy wracać i czytać tego, ale w Jeremiasza 31, Bóg zamierza przywrócić swoją relację przymierza ze swoim ludem, sprowadzić ich z powrotem do ziemi i uczynić ich swoim ludem. On będzie ich Bogiem, a oni będą Jego ludem. Teraz, co jest ważne w wielu z tych tekstów, szczególnie w tekście Jeremiasza 31 i tekście Ezechiela, to to, że zakłada to również połączenie królestw północnych i południowych w tekstach prorockich.

Bóg połączy północne królestwo Izraela i południowe królestwo Judy. Przywróci swoje obietnice swojemu ludowi, zarówno północnemu, jak i południowemu królestwu. Jeśli pamiętasz historię Starego Testamentu, naród Izraela podzielił się na dwa królestwa, ale znajdujemy prorocze z własnymi królami i własnymi miejscami kultu, ale znajdujemy proroków przewidujących czas, kiedy zostaną przywrócenieni, a Bóg dotrzyma swoich obietnic dla obu ludów i połączy je jako jeden naród.

Moglibyśmy wskazać na szereg innych tekstów, ale teksty prorockie konsekwentnie przewidują czas, kiedy Bóg przywróci swój lud i wejdzie w relację przywróceń-swoich-przymierzy w nowym przymierzu, gdzie On będzie ich Bogiem, a oni będą Jego ludem, raz jeszcze w wypełnieniu obietnic Boga danych Abrahamowi, które z kolei były wypełnieniem pierwotnego zamysłu Boga co do stworzenia w Księdze Rodzaju 1 i 2. Oprócz i w kontekście prorockich oczekiwań przywrócenia Izraela z wygnania, jak już wspominałem, znajdujemy również liczne oczekiwania dotyczące włączenia pogan. To jest raz jeszcze, myślę, w wypełnieniu Księgi Rodzaju 1 i 2, gdzie zamysłem

Boga było, aby Adam i Ewa rozprzestrzeniali Boże panowanie i Jego chwałę na całe stworzenie, teraz znajdujemy, że zbawienie i przywrócenie nie tylko ludu Bożego, Izraela, ale ma również obejmować pogan. Punktem wyjścia jest Księga Rodzaju 12:1-3, gdzie Bóg obiecuje zabrać Abrahama z jego ziemi, wprowadzić go do nowej krainy, rozstać jego imię, uczynić z niego wielki naród i błogosławić mu, ale także wszystkie narody ziemi będą przez niego błogosławione.

Teraz, myślę, że w literaturze prorockiej dzieje się to, że zaczęliśmy to dostrzegać nawet w tekście prorockim. Tam, gdzie tekst proroczy przewiduje włączenie pogan, ostatecznie należy to postrzegać jako wypełnienie obietnicy Boga danej Abrahamowi, że wszystkie narody ziemi będą błogosławione przez niego i przez ten wielki naród, który od niego pochodzi. I jak już powiedziałem, to z kolei należy postrzegać jako wypełnienie zamysłu Boga wobec ludzkości i Jego pierwszego stworzenia w Księdze Rodzaju 1 i 2. Tak więc, aby po prostu wspomnieć kilka tekstów prorockich, przeczytaliśmy już rozdział 2 Księgi Izajasza, gdzie w rozdziale 2 autor przewiduje, że gdy Syjon zostanie przywrócony, wszystkie narody, mówi, góry świątyni Pańskiej zostaną ustanowione, zostanie wywyższona ponad wzgórza, a wszystkie narody będą do niej napływać.

Wiele narodów, wiele ludów przyjdzie i powie: chodźmy, pójdźmy na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba. On nas nauczy dróg swoich, abyśmy chodzili Jego ścieżkami. Prawo wyjdzie z Syjonu, słowo Pana z Jeruzalem.

Izajasz rozdział 56, Izajasz rozdział 56, wersety od 6 do 11. A swoją drogą, bardziej niż którykolwiek inny prorok, i to może być powód, dla którego Izajasz odgrywa tak kluczową rolę w Nowym Testamencie, bardziej niż którykolwiek inny prorok, Izajasz przewiduje lub podkreśla włączenie pogan do zbawienia i nawrócenie pogan do eschatologicznego zbawienia, które Bóg ustanowi — wersety 6 i 7 Izajasza 56.

A cudzoziemców, którzy się przyłączą do Pana, aby Mu służyć, aby miłować imię Pana i być Jego sługami, wszystkich, którzy zachowują szabaty, nie beczeszcząc go, i którzy trzymają się mocno Mojego przymierza, tych przyprowadzę na Moją świętą górę i dam im radość w Moim domu modlitwy. Ich całopalenia i ofiary będą przyjęte na Moim ołtarzu, bo Mój dom będzie nazwany domem modlitwy dla wszystkich narodów. Suwerenny Pan oświadcza: Ten, który zbiera wygnańców Izraela, Ja zgromadzę jeszcze innych do nich, oprócz tych, którzy już zostali zebrani.

Tak więc Izajasz szczególnie przewiduje czas, kiedy Bóg ponownie przywróci nie tylko swój lud, Izrael, ale będzie służył przyciąganiu i sprowadzaniu innych ludzi i innych narodów. Narody będą napływać do Jerozolimy, a narody przyjdą, aby czcić Boga, a narody przyjdą, aby odpowiedzieć posłuszeństwem i dzielić się zbawieniem nowego przymierza, które Bóg zapewnia swojemu ludowi. Myślę, że jest również odniesienie w rozdziale 36 Księgi Ezechiela.

Ezechiel rozdział 36 i werset 23. W Ezechielu 36, jak już widzieliśmy wielokrotnie, jest w kontekście Boga przywracającego Jego relację ze Swoim ludem. Zauważ 23, chociaż nie odnosi się wprost do zbawienia narodów, narodów przybywających do Jerozolimy, aby uczyć się dróg Pana, jak widzieliśmy w rozdziale 2 Izajasza.

Ale Ezechiel 36:23 ma to odniesienie. Ukażę świętość mojego wielkiego imienia, które zostało zbezczeszczone wśród narodów, imienia, które zbezcześciliście wśród nich. Wtedy narody poznają, że Ja jestem Pan, mówi suwerenny Pan.

Kiedy zostanę przez was udowodniony świętym na ich oczach, przyjrzelśmy się również Izajaszowi 60 i Izajaszowi 60 w kontekście przywrócenia Izraela, odbudowy Jerozolimy i przywrócenia ludu Bożego do ich ziemi, zawiera on również liczne odniesienia do włączenia narodów, narodów nadchodzących. Czasami obraz jest zróżnicowany w Izajaszu.

Czasami narody zdają się przychodzić, aby służyć Izraelowi. Czasami przychodzą, aby uczestniczyć w szabacie i w drogach Izraela. Ale czasami doświadczają zbawienia, szczególnie w rozdziale 2 Księgi Izajasza.

Ale wyraźnie Izajasz, a nawet Ezechiel 36 wydają się przewidywać włączenie narodów w zbawienie, które Bóg teraz przyniesie swojemu ludowi, Izraelowi, gdy ich przywróci. W rzeczywistości sam Izrael będzie działał jako światło dla wszystkich narodów, aby je wprowadzić, w wypełnieniu obietnic danych Abrahamowi, że będzie błogosławieństwem dla wszystkich narodów. Dwa inne teksty, które również odgrywają rolę w Nowym Testamencie, ale dwa inne teksty, które również wydają się przewidywać włączenie pogan w zbawienie, to Daniel rozdział 7 i werset 14.

Księga Daniela 7 werset 14. Cofnę się i przeczytam werset 13. W widzeniu nocnym patrzyłem, a oto przede mną pojawił się ktoś podobny do syna człowieczego, nadchodzący na obłokach nieba.

Zbliżył się do starożytnych dni i został zaprowadzony do Jego obecności. Dano Mu władzę, chwałę i suwerenną moc, a wszystkie narody i wszystkie ludy każdego języka oddały Mu cześć. Tak więc zauważ, że wszystkie narody, wszystkie narody i ludy każdego języka oddały Mu cześć.

Jego panowanie jest wiecznym panowaniem, które nie przeminie. Jego królestwo jest takie, które nigdy nie zostanie zniszczone. Następnie, innym, co mógłbym dodać, jest Zachariasz rozdział 14.

I to jest ostatni, do którego się odniesiemy, chociaż są inne teksty, które moglibyśmy przejrzeć. Ale w rozdziale 14 Zachariasza, który jest tekstem dotyczącym przywrócenia ludu Bożego, Zachariasz 14 przedstawia również tych z narodów, którzy przychodzą, aby podzielić się eschatologicznym zbawieniem, które Bóg przynosi, gdy

przywraca swój lud, Izrael. Tak więc, gdy patrzymy na prorocze oczekiwania przywrócenia ludu Bożego, widzimy te dwa tematy wśród innych.

Widzimy te dwa dominujące tematy w naszej relacji z ludem Boga. Bóg przywróci swój lud, Izrael, z wygnania. Sprowadzi ich z powrotem do ziemi.

Zawrze z nimi przymierze. Będzie ich Bogiem. Oni będą Jego ludem.

Jednak w tym samym czasie prorocy konsekwentnie oczekują, że ludzie z innych narodów, innych ludów, również zostaną włączeni do zbawienia w wypełnieniu obietnicy Abrahama, że Izrael będzie błogosławieństwem dla wszystkich narodów. Wszystkie narody ostatecznie zostaną pobłogosławione przez obietnice złożone Abrahamowi, które raz jeszcze ujraliśmy. To wypełnienie zamysłu Boga dla stworzenia i ludzkości z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju. Tak więc teksty prorockie pozostawiają nas z oczekiwaniem na przywrócenie ludu Bożego w relacji przymierza z Nim, a następnie oczekiwaniem ludzi z innych narodów, że poganie również zostaną w to włączeni.

Teraz pytanie się kończy, jak to się spełni? Jak to się stanie? To doprowadza nas do początku nowotestamentowego tematu ludu Bożego. I tak naprawdę, aby wprowadzić nowotestamentowy rozwój tematu ludu Bożego, kończąc na prorockim oczekiwaniu przywrócenia ludu Bożego, a także włączeniu pogan, istnieje wiele modeli teologicznych, ponownie, dla zrozumienia tematu ludu Bożego w Nowym Testamencie, szczególnie w odniesieniu do ludu Izraela, ludu Bożego w Starym Testamencie i prorockich oczekiwań przywrócenia i spełnienia obietnic przywrócenia. Kilka z nich już wspomnieliśmy w związku z Nowym Przymierzem, ale jednym z podejść jest to, co jest znane jako klasyczny dyspensacjonalizm.

Klasyczny dyspensacjonalizm rozumie w swojej historycznej formie, klasyczny dyspensacjonalizm rozumiał sporą nieciągłość między ludem Bożym w Starym Testamencie, Izraelem, a ludem Bożym w Nowym Testamencie, Kościołem. A te dwa nie były takie same i nie należy ich mylić. Bóg złożył obietnice narodowi Izraela, że dotrzyma obietnic Izraelowi, i tylko Izraelowi, dosłownie w terminach, w jakich zostały dane.

Więc kiedy docieramy do Nowego Testamentu, znajdujemy lud, który jest czymś innym, którego nie należy mylić z narodem Izraela, ale jest ludem, który zasadniczo odziedziczy duchowe obietnice, obietnice przebaczenia i zbawienia itd. Ale znajdujemy w Starym Testamencie lud Izraela, który jest etnicznie zdefiniowany i nie należy go mylić z ludem Boga, Kościołem w Nowym Testamencie, i należy go oddzielić od niego. Teraz, istnieje wiele sposobów, w jaki jest to rozumiane w ramach dyspensacjonalizmu.

Powiedzieliśmy, że istnieje coś, co jest znane jako Progresywny Dyspensacjonalizm. Niektórzy Dyspensacjoniści twierdzą, że istnieje większa ciągłość. Nadal powiedzieliby, tak, jest przyszłość dla Narodowego Etnicznego Izraela, ale Kościół w pewnym sensie jest połączony i istnieje ciągłość między ludem Boga Nowego Testamentu a Izraelem Starego Testamentu, chociaż nadal utrzymywaliby pewną nieciągłość, że jest przyszłość dla Etnicznego Izraela.

Inny ruch jest często znany jako Teologia Zastępstwa. Często słyszy się ludzi mówiących o Teologii Zastępstwa, a mianowicie, że Kościół faktycznie zastępuje naród Izraela. Bóg złożył wszystkie te obietnice Izraelowi, a z powodu buntu Izraela i odmowy posłuszeństwa, teraz znajdujemy te obietnice i prorocze oczekiwania na spełnienie tych obietnic, przeniesione teraz na Kościół, nowy lud Boży.

Tak więc Kościół faktycznie zastępuje Izrael jako spadkobierca obietnic danych Izraelowi. Są oni prawdziwym nowym Izraelem i faktycznie zastępują Izraela ze Starego Testamentu, a teraz dziedziczą obietnice dane Izraelowi. Tak więc często nazywa się to teologią zastępstwa i często można usłyszeć, jak ludzie o tym mówią, a wielu ludzi nadal opowiada się za pewnego rodzaju teologią zastępstwa.

Mając te dwa bieguny, w pewnym sensie, i są inne koncepcje relacji między Izraelem jako ludem Bożym a Kościołem, o których moglibyśmy porozmawiać, ale mając to jako nasze tło, chcę podnieść pytanie i porozmawiać o tym, co jest, gdy patrzymy na Nowy Testament, jakie jest nowotestamentowe rozumienie ludu Bożego? Jakie jest nowotestamentowe rozumienie relacji między ludem Bożym a Nowym Testamentem, tym, co często nazywa się Kościołem, a ludem Bożym starotestamentowego Izraela? Punktem wyjścia, moim zdaniem, jest osoba Jezusa Chrystusa, jak widzieliśmy w przypadku większości innych biblijno-teologicznych tematów. Więc chcę zacząć od Ewangelii i raz jeszcze wykazać, że obietnice Boga dotyczące przywrócenia, ustanowienia i stworzenia ludu zaczynają się od Jezusa Chrystusa jako prawdziwego Izraela, jako tego, który wypełnia i ucieleśnia zamiary Boga i obietnice Boga dla swojego ludu w Starym Testamencie. Punktem wyjścia jest rozdział 2 Ewangelii Mateusza. Nie będę czytał całego rozdziału 2, ponieważ – mam nadzieję – historia ta jest wam dość dobrze znana.

Czytamy go dużo w okresie Bożego Narodzenia, oczywiście, i słuchamy kazań na jego temat. Ale całkiem sporo dzieje się w Ewangelii Mateusza, rozdział 2, i główny punkt, który chcę poruszyć, i tylko spojrzę na kilka tekstów, nie przeczytam całej sekcji, ale główny punkt, który chcę poruszyć, to dzieciństwo Jezusa, rozdział 2, opowiadający o ruchach Jezusa w dzieciństwie, tuż po narodzinach. Ruch Jezusa w rozdziale 2 wydaje się odzwierciedlać i niemal powtarzać i powtarzać historię samego Izraela.

więc na przykład, że Jezus, po narodzeniu, Jezus zstępuje do Egiptu, wychodzi z Egiptu i znajdujesz ten cytat w rozdziale 2, wersecie 15: z Egiptu wezwałem syna mego. Czytamy również historię Heroda. Kiedy zdaje sobie sprawę, że Mędrcy go

przechytrzyli, postanawia zabić wszystkich chłopców w wieku dwóch lat i poniżej, aby spróbować zniszczyć zbawiciela Izraela; wybaw w rozdziale 1, Józefowi nakazano wezwać Jezusa, Jezusa, ponieważ uratuje swój lud od grzechów. Więc masz Jezusa jako wybawiciela, pewnego rodzaju nowego Mojżesza, który uratuje swój lud, ale tak jak Mojżesz i naród Izraela, tak naprawdę, jak Mojżesz, obcy władca próbuje go zabić i zniszczyć i zabija wszystkich chłopców, tak jak zrobił to faraon, a następnie Jezus i jego rodzina zstępują do Egiptu, a Bóg wzywa ich z Egiptu, wyprowadza ich z Egiptu, tak jak zrobił to z Izraelem.

W rzeczywistości cytując ten, z Egiptu wezwałem syna mego, jest odniesieniem do Boga wzywającego Izraela z Egiptu, dosłownie z Egiptu, z Księgi Ozeasza, rozdział 11, werset 1. Co ciekawe, wracasz i czytasz Księgę Wyjścia, w której Bóg często nazywa Izraela swoim synem. Więc teraz jest tak, jakby autor Ewangelii Mateusza chciał powiedzieć, że Bóg pracuje nad wypełnieniem swoich obietnic dla Izraela poprzez swojego większego syna, Jezusa Chrystusa, sprawiając, że Jezus zasadniczo powtarza i recytuje historię Izraela, łącząc go zarówno z Mojżeszem, jak i Izraelem. Więc Jezus jest zbawicielem, wybawicielem, rodzajem wybawiciela takiego jak Mojżesz, który zbawi swój lud.

On, podobnie jak Mojżesz, unika gróźb śmierci ze strony obcego władcy; tym razem to Herod zamiast faraona decyduje się zabić wszystkich chłopców, aby mieć pewność, że otrzyma wybawiciela Izraela. I podobnie jak Egipt, jak naród Izraela, Jezus jest w Egipcie, a Bóg wzywa go i wyprowadza z Egiptu, aby Jezus Chrystus był wyraźnie postrzegany jako, znowu, swego rodzaju próba historii Izraela. Staje się to jeszcze bardziej jasne w rozdziale 4 Ewangelii Mateusza.

W rozdziale 4 Ewangelii Mateusza czytamy o kuszeniu Jezusa na pustyni, a Mateusz zaczyna od stwierdzenia, że Jezus został zaprowadzony przez ducha na pustynię, aby został kuszony przez diabła. Po 40 dniach i 40 nocach postu, poczuł głód. Przyszedł do niego kusiciel, przyszedł do niego diabeł i powiedział: jeśli jesteś synem Bożym, powiedz tym kamieniom, aby stały się chlebem.

Ponownie, syn było imieniem stosowanym do narodu Izraela. Teraz Jezus jest synem Boga, a Szatan teraz to sprawdza, mówiąc: jeśli jesteś synem Boga, powiedz tym kamieniom, aby stały się chlebem. A Jezus odpowiedział: jest napisane, nie samym chlebem żyje człowiek, ale każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych.

Potem Szatan bierze go do wysokiej świątyni, na wysokość świątyni i mówi mu, żeby zeskoczył. A Jezus odpowiada, jest również napisane, nie wystawiaj na próbę Pana, Boga swego. Wtedy Szatan bierze go na bardzo wysoką górę, pokazuje mu wszystkie królestwa i mówi, dam ci je, jeśli oddasz mi pokłon.

A potem Jezus mówi, odejść od ciebie, szatanie. Bo jest napisane, czcij Pana, Boga swego, i służ tylko jemu. Teraz, rzecz, o której chcę wspomnieć w tym tekście, to kilka rzeczy.

Przede wszystkim, raz jeszcze widzimy Jezusa powtarzającego historię Izraela. Ale nie tylko historię Izraela, ale powiedziałbym, że także historię Adama i Ewy. Zauważ, co chcę powiedzieć; zauważ ponownie schemat testowania lub pokusy, grzechu i wygnania.

Tak więc Adam i Ewa są kuszeni i testowani w ogrodzie przez Szatana; grzeszą i zostają wygnani. Izrael pojawia się jako nowy Adam, zamiar Boga, aby dokonać tego, czego Adam i Ewa nie zdołali zrobić. Oni również są kuszeni i testowani, grzeszą i podobnie zostają wygnani lub wygnani z ogrodu. Teraz pojawia się Jezus, jest testowany i kuszony, jednak Jezus przechodzi test.

On czyni i osiąga to, czego nie zrobili Adam i Ewa, a czego nie zrobili Izrael. Teraz Jezus przechodzi test w swoim kuszeniu. Zauważ odniesienie do 40 dni i 40 nocy, które mają związek z pokusami Izraela, testowaniem i wędrowaniem po pustyni.

Zauważ również, jak powiedziałem, odniesienia do Syna Bożego. Izrael był Synem, a teraz Jezus jest prawdziwym Synem Bożym w wyjątkowy sposób. Ostatnią rzeczą, na którą chcę, abyście zwrócili uwagę, są pisma, które Jezus cytuje, gdy jest kuszony. To jest coś więcej niż tylko sugestia, że najlepszym sposobem na walkę z pokusą jest cytowanie pism.

Tak, to prawda i z pewnością można to stąd wywnioskować. Ale kiedy spojrzysz na te starotestamentowe teksty, wszystkie są w kontekście tego, co dotyczyło Izraela. I tak więc Jezus, myślę, rozdział 4 Ewangelii Mateusza, przedstawia Jezusa jako nowego Izraela, jako tego, który dokonuje tego, czego Izrael nie dokonał.

Izrael nie zdał testu przez grzech, tak jak Adam i Ewa. Teraz Jezus przychodzi jako nowy Izrael, a moglibyśmy powiedzieć jako nowy Adam, i zdaje test i teraz dokonuje tego, czego nie udało się Adamowi i Ewie, i dokonuje tego, czego nie udało się Izraelowi. Więc punktem wyjścia, myślę, będzie zrozumienie, że Jezus jest nowym Izraelem.

Jezus ucieleśnia i spełnia Boży zamiar dla Izraela oraz Adama i Ewy. Teraz, gdy wszystko znajduje swój punkt kulminacyjny i spełnienie w osobie Jezusa Chrystusa, w następnej sekcji przyjrzymy się kilku kolejnym przykładom z Nowego Testamentu, jak, szczególnie od początku z Ewangeliami, temat ludu Bożego jest wypełniany, nie tylko w Jezusie, ale także w jego naśladowcach.

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 12 na temat Nowego Przymierza w Księdze Objawienia i Ludu

Bożego w Starym i Nowym Testamencie.